

## **Prelāta vēstule (oktobris 2013)**

“Es atzīstu vienu Kristību grēku  
piedošanai”- šo Ticības  
apliecības artikulu komentē  
Opus Dei prelāts savā šī mēneša  
vēstulē.

30.10.2013

Mani mīlie, lai Jēzus pasargā manas  
meitas un manus dēlus!

Iepriekšējās nedēļās, atsaucoties  
Pāvesta aicinājumam, daudzās vietās  
tika lūgts Dievs – tas bija neatlaidīgs  
sauciens uz Debesīm pēc miera

pasaulē un cilvēku apziņā. Un man  
atausa atmiņā šautru lūgšana, ko  
1952. gadā mūs aicināja lūgt svētais  
Hosemarija: ***Cor Iesu***

***Sacratissimum, dona nobis***

***pacem!*** Pēc gadiem viņš pievienoja  
***et Misericors***, lai mēs no Vissvētās  
un žēlsirdīgās Jēzus Sirds lūgtu  
mieru visai pasaulei: garīgu mieru,  
ko saņemam, kad mūsu dvēselē  
iemājo Dievs, kā arī cilvēcisku mieru  
cilvēku un tautu starpā, atsakoties no  
naida un vardarbības. Arī Jānis  
Pāvils II un Benedikts XVI lūdzās un  
aicināja lūgties par mieru pasaulē.

Kā sacīja Svētais Tēvs, kad viņš  
aicināja uz vispasaules gavēšanas un  
lūgšanas dienu, sauciens pēc miera  
sabiedrībā būs veltīgs, ja dvēseles  
necentīsies iegūt un saglabāt mieru  
ar Dievu, kas ir apņēmīgas cīņas pret  
grēkiem rezultāts. Laikā, kad mēs  
lūdzamies par karu, naida un  
ļaunuma izbeigšanu, man nāk prātā  
vārdi, ko svētais Hosemarija rakstīja

savas priesterības pirmajos gados:  
***“Noslēpums. Skaļi pasacīts  
noslēpums: pasaules krīzes ir  
svēto krīzes. Dievam ir vajadzīga  
saujiņa “savējo” katrā cilvēciskās  
darbības laukā. Bet pēc tam... “pax  
Christi in regno Christi”- “Kristus  
miers Kristus Valstībā.”[1]***

Šīs vienmēr aktuālās pārdomas kļūst  
īpaši svarīgas Darba dibināšanas  
gadskārtas priekšvakarā. Tajā 1928.  
gada 2. oktobrī Dievs mūsu Kungs  
savā neizmērojamajā žēlastībā deva  
mūsu Tēvam redzēt, ka tā ir Viņa  
Griba – atgādināt visiem cilvēkiem,  
ka viņi ir aicināti uz svētumu. Un  
tajā pašā laikā Viņš viņa rokās – un  
viņa dvēselē un sirdī – ielika Opus  
Dei: profesionālā darba un  
ikdienišķās dzīves apstākļu  
svētdarīšanas ceļu, dāvājot viņam  
garu un apustuliskos līdzekļus, lai  
sasniegtu šo mērķi.

Kopš tā laika ir pagājuši astoņdesmit pieci gadi, un, pateicoties Debesu labvēlībai, Opus Dei pilda to misiju, ko Dievs bija vēlējies, - kalpo Baznīcai un cilvēkiem. Būsim vienmēr modri, lai paliktu uzticīgi šim skaidri iezīmētajam dievišķajam uzdevumam. **“Mēs bez lielīšanās varam sacīt”**, pirms daudziem gadiem rakstīja mūsu Dibinātājs, **“ka ar Dieva Darbu dievišķie zemes ceļi ir atvērušies kā aicinājuma ceļi.”**[2] Pacelsim pateicībā mūsu sirdis uz Vissvēto Trīsvienību un uz mūsu Māti Mariju, caur ko pasauli sasniedz visas Debesu dāvanas. Un tajā pašā laikā apdomāsim: Ko es vēl varu darīt, lai šī vēsts ietiecas dziļāk manis paša sirdī un cilvēku sirdīs? Vai nav tiesa, ka es varu lūgties vēl vairāk un upurēt vairāk upuru, strādāt ar lielāku veltīšanos un precizitāti, meklēt jaunas iespējas, kā tuvoties citiem cilvēkiem un viņiem kalpot?

Pēdējos mēnešos mēs esam  
apcerējuši vienas, svētas, katoliskas  
un apustuliskas Baznīcas noslēpumu.  
Bet Baznīca ir arī mūsu Māte, *Svētā  
Māte Baznīca*, jo viņas klēpī Svētais  
Gars mūs ir radījis jaunai Dieva  
bērnu dzīvei. Pati Baznīca kā laba un  
mīloša Māte pastāvīgi rūpējas par  
saviem bērniem, *kamēr mēs  
sasniegsim vienību ticībā un Dieva  
Dēla atzīšanā, vīra briedumu, Kristus  
mūža pilnības mēru.*[3]

Tāču – un tā ir sāpe, kas mūs  
apbēdina, – ir cilvēki, pat starp  
katoļiem, kas par Baznīcu runā  
nievājoši un pieraksta tai grēkus un  
kļūdas, ko pieļaujam mēs, viņas  
bērni, ar savu izturēšanos, jo  
neraugoties uz saņemto cieņu, mēs  
turpinām būt nabaga vīrieši un  
sievietes, kam piemīt tieksme uz  
grēku. Pavisam savādāks  
uzstādījums bija Baznīcas tēviem un  
miljoniem svēto dvēseļu, kuras  
Baznīca ir aizvadījusi līdz Debesīm.

Svētais Augustīns, piemēram, aicināja: “Mīlēsīm Kungu, mūsu Dievu; mīlēsīm Viņa Baznīcu. Dievu - kā Tēvu, Baznīcu - kā Māti.”[4] Un svētais Cipriāns divus gadsimtus pirms tam paziņoja kategoriski: “Dievs nevienam nevar būt par Tēvu, ja par Māti tam nav Baznīca.”[5]

Nesen pāvests Francisks no jauna norādīja uz šo mūsu ticības patiesību. **“Ticība ir dāvana, Dieva dāvana, kas mums ir dota Baznīcā un caur Baznīcu. Un Baznīca mums dāvā ticības dzīvi Kristībā: tas ir brīdis, kurā tā mums dāvā piedzimšanu par Dieva bērniem.”**[6] Diena, kurā mēs caur Kristības ūdeni Vissvētās Trīsvienības vārdā un spēkā tikām atjaunoti, ir īpaši svarīga diena mūsu zemes dzīvē. Pajautāsim sev kopā ar Svēto Tēvu: **“Kā es redzu Baznīcu? Ja esmu pateicīgs saviem vecākiem, jo viņi ir dāvājuši man dzīvību, vai esmu pateicīgs arī**

**Baznīcai, jo tā ir dzemdīnājusi mani ticībā caur Kristību?”[7] Mēs, kas esam Opus Dei, pateicoties Dievam un svētajam Hosemarijam, šo realitāti pilnībā apzināmies un tādēļ esam ļoti pateicīgi. Jo Darbs - kā Pāvils VI savulaik pašrocīgi rakstīja vēstulē mūsu Tēvam dienā, kas līdzīga šodienai,- ir radies mūsu laikā “kā spēcīga Baznīcas mūžīgās jaunības izpausme.”[8] Vienoti ar mūsu svēto Dibinātāju un daudziem Darba ticīgajiem, kas jau ir Debesīs, sauksim: ***Svētīgs ir tas, kurš no visas sirds saka: “Es mīlu savu Māti, svēto Baznīcu!”***[9]**

Turpināsim mūsu pārdomas par *Credo* un saistībā ar to, par ko es nupat rakstīju, šodien pievērsīsimies sekojošam ticības artikulam: *es atzīstu vienu Kristību grēku piedošanai.*[10] Tā nav nejaušība, ka šis artikuls atrodas *Credo* beigās. “Apustuļu simbols ticību grēku piedošanai vienlaikus saista gan ar

ticību Svētajam Garam, gan ar ticību Baznīcai un svēto sadraudzībai. Augšāmcēlies Kristus, nosūtīdams Svēto Garu apustuļiem, uzticēja viņiem savu dievišķo varu piedot grēkus: "Saņemiet Svēto Garu! Kam jūs grēkus piedosiet, tiem tie ir piedoti; kam aizturēsiet, tiem tie ir aizturēti." ( Jņ 20, 22-23) "[11]

Baznīca līdzekļus, kurus Kristus ieviesa mūsu svētdarīšanai, glabā visā to pilnībā. Viņa zemes dzīves laikā mūsu Kunga vārdi un darbi bija piepildīti ar svētdarošu saturu, tādēļ mums nešķiet pārsteidzoši, bet gluži pretēji – mums liekas dabiski, ka ļaužu pūļi nāca pie Jēzus, lai Viņu dzirdētu un lai Viņam pieskartos, *jo spēks izgāja no Viņa; un Viņš visus izdziedināja.* [12] Šie vārdi un darbības bija priekšvēstneši Lieldienu noslēpuma iedarbīgajam spēkam, ar ko Viņš galīgi tika uzvarējis velnu, grēku un nāvi un sagatavoja to, ko Viņš gribēja nodot

Baznīcai, kolīdz viss bija piepildījies. “Kristus dzīves noslēpumi ir pamats tam, ko Viņš turpmāk caur savas Baznīcas kalpotājiem piešķirs sakramentos, jo ‘kas [..] bijis redzams mūsu Pestītājā, tas pārgājis sakramentos’.”[13]

Sakramenti piešķir tiem raksturīgās žēlastības. ***“Kas ir sakramenti”***, mūsu Tēvs rakstīja 1967. gadā, ***“ja ne dievišķā Vārda iemiesošanās pēdas, tā veida skaidra izpausme, ko Dievs (neviens cits to izdarīt nevarēja) tika izvēlējis un noteicis, lai mūs svētdarītu un vestu uz Debesīm, sajūtami instrumenti, ko Kungs izmanto, lai reālā veidā piešķirtu mums žēlastības atbilstoši tai nozīmei, kāda piemīt katram no tiem?”***[14]

Cik pateicīgiem mums jābūt Svētajai Mātei Baznīcai par to, ka tā uzticībā Jēzum Kristum šos dārgumus ir priekš mums saglabājusi un mums

piešķir! Mūsu uzdevums ir tos sargāt un aizstāvēt, lai tie paliktu neskarti. Īpašā veidā pateiksimies par Kristību, kas mūs ir ievedusi lielajā Dieva bērnu ģimenē. Saņemt to cik vien agri iespējams ir ārkārtīgi svarīgi, jo šis sakraments (vai vismaz nešaubīga vēlēšanās to saņemt) ir nepieciešams, lai iegūtu pestīšanu: *ja kas neatdzimst no ūdens un Svētā Gara, tas nevar ieiet debesu valstībā*[15], sacīja Jēzus Nikodēmam. Protams, kā māca Baznīcas doktrīna, Svētais Gars var darboties arī ārpus redzamām Baznīcas robežām un Viņš to arī dara. Taču pats Dievs ir iedibinājis Kristību kā parasto ceļu, caur ko mēs kļūstam par Baznīcas locekļiem un līdz ar to kļūstam līdzdalīgi Kristus Nāves un Augšāmcelšanās noslēpumā, caur ko mēs tiekam izglābti; tāpēc “prakse kristīt mazus bērnus ir Baznīcas tradīcija jau kopš vissenākajiem laikiem.”[16] Katoliskās Baznīcas katehismā mēs lasām arī: “Pestīšanas

žēlastība kā nepelnīta dāvana īpaši  
izpaužas bērnu kristīšanā. Ja Baznīca  
un vecāki neļautu bērniem saņemt  
Kristību tūlīt pēc viņu dzimšanas, tad  
tie atņemtu viņiem nepārvērtējamo  
žēlastību kļūt par Dieva  
bērniem.”[17] Un seko slēdziens:  
“Kristiešiem, kuriem ir bērni,  
jāapzinās, ka šī pieeja atbilst arī viņu  
lomai kā Dieva uzticētās dzīvības  
uzturētājiem.”[18]

Kristība ne vien piedod grēkus un  
ielej svētdarošo žēlastību, bet tā ir arī  
durvis uz citiem sakramentiem.  
Tādējādi tā dod iespēju kristiešiem  
kļūt aizvien līdzīgākiem Kristum, līdz  
tie pilnībā identificētos ar Viņu. Visos  
kristītajos - gan bērnos, gan  
pieaugušajos – pēc Kristības  
vajadzētu pieaugt ticībai, cerībai un  
mīlestībai; un tas notiek Baznīcā,  
kura, kā jau tika minēts, glabā  
pestīšanas līdzekļus. Tā izteicās  
Pāvests kādā no savām katehēzēm  
pagājušā mēnesī. “**Māte**”, sacīja

**Pāvests, “neaprobežojas tikai ar dzīvības dāvāšanu bērnam, bet ar lielu gādību palīdz saviem bērniem augt, dod viņiem pienu, baro viņus, māca viņiem dzīves ceļu, pavada vienmēr ar savu uzmanību, ar savu pieķeršanos, ar savu mīlestību, arī kad viņi ir lieli. Tāpēc viņa zina arī, kā palabot, kā piedot, kā saprast viņus, zina, kā būt līdzās ciešanās un slimībā...”[19]**

**Tādā pašā veidā Baznīca izturas pret saviem bērniem, kas no jauna dzimuši ar Kristības palīdzību: “Tā pavada mūsu izaugsmi ar Dieva Vārda tālāknodošanu (..) un ar sakramentu sniegšanu. Tā baro mūs ar Euharistiju, tā dāvā mums Dieva piedošanu caur Grēksūdzes sakramentu, tā stiprina mūs slimības laikā ar Slimnieku sakramentu. Baznīca mūs pavada visā mūsu ticības dzīvē, visā mūsu kristīgajā dzīvē.”[20]**

Cik liela ir mūsu Dieva Tēva  
žēlsirdība! Tā kā Viņš zina, ka mēs  
esam vāji un, neskatoties uz mūsu  
labo gribu, aizvien atkal krītam  
grēkos un kļūdāmies, Viņš savai  
Līgavai ir uzticējis Piedošanas  
sakramentu “visu savas Baznīcas  
locekļu, kas grēkojuši, labā, vispirms  
to labā, kuri pēc Kristības ir krituši  
smagā grēkā un tā ir zaudējuši  
Kristības žēlastību, kā arī kaitējuši  
Baznīcas vienotībai.”[21] Šis  
sakraments dāvā piedošanu arī par  
ikdienišķiem grēkiem un kļūdām, tas  
piešķir jaunus spēkus iekšējai cīņai  
un, Baznīcas tēvu vārdiem runājot, ir  
"otrais [pestīšanas] plosts pēc  
zaudētās žēlastības plostā  
nogrimšanas.”[22]

Es labi atceros svētā Hosemarijas  
lielo mīlestību uz Izlīgšanas  
sakramentu, ko viņš labprāt sauca  
par **prieķa sakramentu**. Viņš  
aizvien mudināja saņemt to bieži un  
iedrošināja uz pastāvīgu *grēksūdzes*

*apustulātu. Šobrīd es aprobežošos ar to, ka citēšu viņa sacītos vārdus kādā no katehizācijas tikšanās reizēm, kurā piedalījās daudz cilvēku.*

***“Uz grēksūdzi, uz grēksūdzi, uz grēksūdzi! Kristus savu žēlsirdību uz radībām ir izlējis pārpārēm. Lietas nevirzās labi tāpēc, ka mēs neejam pie Viņa, lai mazgātos, lai attīrītos un lai iedegtos. Daudz mazgājaties, daudz sportojat... Lieliski, brīnišķīgi! Un kā ir ar dvēseles sportu? Un ar tās mazgāšanu dušā, kas mūs atjauno, attīra un iekvēlina? Kāpēc mēs neejam saņemt šo Dieva žēlastību? Ejiet pie Izlīgšanas sakramenta un pie Svētās Komūnijas! Ejiet, ejiet! Bet nesaņemiet Komūniju, ja neesiet pārliecināti, ka jūsu dvēsele ir tīra.”[23]***

Citā reizē viņš uzstāja: ***“Mani bērni, vediet uz Grēksūdzi savus***

***draugus, radniekus, cilvēkus,  
kurus jūs mīlat. Un lai viņi  
nebaidās. Ja kaut kas ir jānogriež,  
tas tiks nogriezts. Pasakiet viņiem,  
ka nepietiks tikai vienu vienīgu  
reizi aiziet uz Grēksūdzi, ka  
viņiem jāiet daudz reižu, bieži;  
tāpat kā zināmos gados vai  
slimības gadījumā cilvēki neiet pie  
ārsta tikai vienu reizi, bet gan  
biežāk, un tur tiek mērīts  
asinsspiediens un ņemtas  
analīzes. Tātad to pašu, to pašu  
arī ar dvēseli (..). Kungs gaida uz  
daudziem, lai viņi labi  
nomazgātos Izlīgšanas  
sakramentā! Un Viņš ir  
sagatavojis viņiem lielu banketu,  
kāzu mielastu, Euharistiju;  
gredzenu vienotībai, uzticībai un  
draudzībai uz visiem laikiem. Lai  
viņi iet uz Grēksūdzi! (..) Lai  
daudz ļaužu tuvojas Dieva  
piedošanai!”[24]***

6. oktobrī mēs svinam Hosemarijas Eskrivas kanonizācijas gadadienu. Tajā dienā Baznīcā un pasaulē ar jaunu spēku atskanēja aicinājums uz svētumu ikdienišķajā dzīvē. Tādējādi mums ir lieliska iespēja to atkal atgādināt daudziem cilvēkiem un uzaicināt viņus tuvoties dievišķās žēlastības sakramentam. 26. oktobrī arī ir gadadiena Darba veltīšanai Vissvētajai un žēlsirdīgajai Jēzus Sirdij, ko mūsu Tēvs izdarīja šajā datumā 1952. gadā un vēlējās, lai tā tiktu atjaunota katru gadu Kristus Karaļa svētkos.

Es nu beigšu. Paliksim cieši vienoti ar Pāvesta nodomiem, ik dienas lūgsimies par visu, ko viņš nes savā sirdī, un arī par viņa līdzstrādniekiem Baznīcas vadībā; lūgsimies par sirdsapziņas mieru un par mieru visā pasaulē. Paliksim tajā cieši vienoti, lūgsimies visi ar jo lielāku spēku ik dienas; nedrīkst

paiet ne diena, ka mēs intensīvi  
nelūgtos par mieru.

Ar visu manu mīlestību jūs svētot,

Jūsu Tēvs,

+ Havjērs

Romā, 2013. gada 1. oktobrī.

© *Prælatūra Sanctæ Crucis et Operis  
Dei* (Izplatīšana arī izvilkumu veidā  
atļauta tikai ar autortiesību  
īpašnieka piekrišanu.) -----

[1] Sv. Hosemarija, *Ceļš*, Nr. 301.

[2] Sv. Hosemarija, *Vēstule*  
15.08.1953, Nr. 12.

[3] *Ef* 4, 13.

[4] Sv. Augustīns, *Enarratio in  
Psalmos* 88, 2, 14 (PL 37, 1140).

[5] Sv. Cipriāns no Kartāgas, *De Ecclesiae catholicae unitate*, 6 (PL 4, 519).

[6] Pāvests Francisks, Uzruna vispārējās audiences laikā , 11.09.2013.

[7] Turpat.

[8] Pāvils VI, *Rokrakstā rakstīta vēstule sv. Hosemarijam*, 01.10.1964.

[9] Sv. Hosemarija, *Ceļš*, Nr. 518.

[10] Romas misāle, Nīkajas-Konstantinopoles ticības apliecība.

[11] *Katoliskās Baznīcas katehisms*, Nr. 976.

[12] *Lk* 6, 19.

[13] *Katoliskās Baznīcas katehisms*, Nr. 1115. Sal. Sv. Leons Lielais, *Sermo* 74, 2 (PL 54, 398).

[14] Sv. Hosemarija, *Vēstule*  
19.03.1967, Nr. 74.

[15] *Jņ* 3, 5.

[16] *Katoliskās Baznīcas katehisms*,  
Nr. 1252.

[17] *Turpat*, Nr. 1250. Sal. KTK 867.  
kanons.

[18] *Turpat*, Nr. 1251.

[19] Pāvests Francisks, Uzruna  
vispārējās audiences laikā,  
11.09.2013.

[20] *Turpat*.

[21] *Katoliskās Baznīcas katehisms*,  
Nr. 1446.

[22] *Turpat*, citēts pēc Tridentas  
koncila un Tertuliāna.

[23] Sv. Hosemarija, Piezīmes no  
tērzēšanas, 02.07.1974.

[24] Sv. Hosemarija, Piezīmes no  
tērzēšanas, 06.07.1974.

---

pdf | document generated  
automatically from [https://opusdei.org/  
lv-lv/article/prelata-vestule-  
oktobris-2013/](https://opusdei.org/lv-lv/article/prelata-vestule-oktobris-2013/) (21.03.2026)